

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Agenda Dioecesis Paderbornensis Rituali Romano accommodata

Hermann Werner <Paderborn, Bischof>

Nevhsii, 1687

Ordo ministrandi Sacramentum Pœnitentiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36005

Materia ejus remota sunt peccata, proxima verò actus pœnitentis. Minister solus Sacerdos habens jurisdictionem ordinariam vel delegatam, at in periculo mortis quivis Sacerdos à quibusvis peccatis absolvere potest. Forma vero est. **Ego te absolvo à peccatis tuis In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti, Amen.** Cætera antecedentia & subsequenta sunt tantum requisita ad solemnitatem, non verò ad necessitatem Sacramenti.

Prudentiam & scientiam hic requisitam assiduis ad Deum precibus & studio continuo Minister sibi acquirat, ut de quovis animi morbo debite judicare, & convenientia media præscribere valeat, ne tanquam imperitus medicus medicinam omnibus unam præscribat, vel ut est vice Dei Judex, in ferendâ sententia aberrer. Peritos itaq; sæpè consulat, & Authores de casibus conscientia tractantes diligenter evolvat. Memineritq; in omnibus arctissimi sigilli secretæ confessionis, ut sub perpetuo silentio accepta custodiat.

Casus summo Pontifici & Ordinario loci reservados, suâq; Ecclesiæ constitutiones sciat, & diligenter observet, sicut & omnem doctrinam hujus Sacramenti, & alia ad ejus administrationem necessaria.

Ordo ministrandi Sacramentum Pœnitentiæ.

Sacerdos ad audiendam confessionem vocatus, promptum facilemq; se præbeat: ac priusquam ad audiendam confessionem accedat, si tempus suppetat, ad hoc ministerium rectè sanctèq; obeundum, divinum auxilium pijs precibus implorabit.

In Ecclesijs, non autem in privatis ædibus confessiones audiat, nisi ex causâ rationabili, quæ cum inciderit, studeat tamen id decenti ac patenti loco præstare.

Habeat in Ecclesia sedem confessionalem, in qua sacras confessiones excipiat: quæ sedes patenti, conspicuo, & apto loco ecclesiæ posita, crate perforatâ inter pœnitentem & Sacerdotem sit instructa.

Superpelliceo & stola violacei coloris utatur, si id tempus vel loci consuetudo ita ferat:

Pœnitens, si opus fuerit, admoneatur, ut qua decet humilitate mentis & habitus accedat, flexis genibus signo crucis se muniat.

Mox (nisi aliter notus fuerit) confessarius inquirat, an sit subditus suæ jurisdictioni, an conjugatus, quando ultimo confessus, an in confessione præcedenti vel aliâ quâdam aliquid scientè commissum, quod nondum sit confessus, an priorem pœnitentiam absolverit, conscientiam benè discussit.

Quodsi pœnitens aliqua censura, vel casu reservato sit ligatus, à quo ipse non possit absolvere, non absolvat, nisi prius obtentâ facultate à superiore.

Casus in hac Diœcesi Paderbornensi Episcopo reservati sunt sequentes.

1. Crimen incendiarij.
2. Sacrilega calicum & Monstrantiarum ex Ecclesia surreptio.
3. Homicidium & infanticidium tam prolis natæ quam fœtus animati.
4. Incestus in primo gradu & congressus cum Moniali.
5. Sodomia & cum brutis congressio.
6. Defloratio violenta virginum & earundem raptus.
7. Omne explicitum cum Dæmone pactum & grave per veneficium illatum damnum, reliquos de jure summo Pontifici & Episcopis reservados casus ex auctoribus casuum recognoscant.

Si vero confessarius, pro personarum qualitate cognoverit pœnitentem ignorare Christianæ fidei rudimenta, si tempus suppetat, eum breviter instruat de articulis fidei, & alijs ad salutem cognitu necessarijs, & ignorantiam ejus corripiat, illumq; admoneat, ut ea post modum diligentius addiscat.

Tum pœnitens confessionem generalem latina vel vulgari lingua dicat. scil. Confiteor, vel saltem utatur his verbis.

Confiteor Deo omnipotenti, omnibus sanctis & tibi Pater.

Ich bekenne vor Gott dem allmächtigen/ allen lieben Heiligen und euch daß ich ic.

Peccata sua deinde confiteatur; adjuvante, quotiescunq; opus fuerit, Sacerdote, qui confidentem non reprehendet, nisi finita confessione, ut dicetur; neq; interpellabit, nisi opus fuerit aliquid melius intelligere: proinde fiduciam ei præbeat, & humanitè suggerat, ut omnia peccata sua

suarità & integrè confiteatur, remotâ stultâ illâ quorundam verecundiâ, qua præpediti, suadente Diabolo, peccata confiteri non audent.

Si Pœnitens numerum, species, & circumstantias peccatorum explicatu necessarias, non expresserit, eum Sacerdos prudenter interroget, ut quantum novit, vel tempus saltem peccati, si aliter nequeat, explicet.

Caveat verò, ne curiosis aut inutilibus interrogationibus quenquam detineat, præsertim juniores utriusq; sexus: vel alios, de eo, quod ignorant, imprudenter interroget, ne scandalum patiantur, indeq; peccare discant.

Demum auditâ confessione, perpendens peccatorum, quæ ille admisit, magnitudinem ac multitudinem, pro eorum gravitate, ac pœnitentis conditione, opportunas correptiones, ac monitiones, pro ut opus esse viderit, paternâ charitate adhibebit, & ad dolorem, & contritionem efficacibus verbis adducere conabitur, atq; ad vitam emendandam, ac melius instituendam inducet, remediaq; peccatorum traderet.

Postremo datâ & præmissâ tali instructione, salutarem & convenientem satisfactionem, quantum spiritus & prudentiâ suggesserit, injungat, habitâ ratione status, conditionis, sexus, ætatis, & dispositionis pœnitentium. neq; semper maximam pro mortalibus pœnitentiam injungat, ne infirmiores deterreat, neq; passim pro gravibus levissimas pœnitentias imponat, ne si forte peccatis conniveat, alienorum peccatorum particeps efficiatur. Id verò ante oculos habeat, ut satisfactio non sit tantum ad novæ vitæ remedium, & infirmitatis medicamentum, sed etiam ad prævitorum peccatorum castigationem.

Quare curet, quantum fieri potest, ut contrarias peccatis pœnitentias injungat: veluti avaris eleemosynas, libidinosi jejunia, vel alias carnis afflictiones; superbis humilitatis officia, desudosis devotionis studia. Rarius autem vel serius confitentibus, vel in peccata facilè recidentibus, utilissimum fuerit Consulere, ut sæpè, puta semel in mense, vel certis diebus solemnibus confitentur, & si expediat, communicent.

Pœnitentias pecuniarias sibi ipsi Sacerdos, non applicet: neq; à pœnitentibus quicquam tantam ministerij sui præmium petat vel accipiat.

Pro peccatis occultis, quantumvis gravibus, manifestam pœnitentiam non imponat.

Videat autem diligenter Sacerdos, quando, & quibus conferenda vel neganda, vel differenda absolutio: ne absolvat eos, qui talis beneficij sunt incapaces: quales sunt, qui nulla dant signa doloris, qui odia & inimicitias deponere, aut aliena, si possint, restituere, aut proximam peccandi occasionem deserere, aut alio modo peccata derelinquere, & vitam in melius emendare nolunt; & qui publicum Scandalum dederunt, nisi publice satisfaciant, & scandalum tollant; neq; etiam eis absolvat, quorum peccata sunt superioribus reservata.

Si vero quis confiteatur in periculo mortis constitutus, absolvendus est ab omnibus peccatis, & censuris, quantumvis reservatis (cessat enim tunc omnis reservatio) sed prius, si potest, cui debet satisfaciatur: ac si periculum evaserit, & aliqua ratione superiori, à quo aliàs esset absolvendus, se tere teneatur, cum primum poterit, coram eo se sistat, quicquid debet, præstiturus.

Quod si inter confitendum, vel etiam antequam incipiat confiteri, vox & loquenda ægrum defici, nutibus & signis conetur, quo ad fieri poterit, peccata pœnitentis cognoscere, quibus utcum, vel in genere, vel in specie cognitis, vel etiam si confitendi desiderium sive per se, sive per alios tenderit, absolvendus est.

Meminerit porro Sacerdos, ægris non esse injungendam gravem, aut laboriosam pœnitentiam, sed indicendam tantum illam, quam, si convaluerint, opportuno tempore peragant. Interim, iuxta gravitatem morbi, aliquâ oratione, aut levi satisfactione impositâ, & acceptatâ, absolvantur pro ut opus fuerit. Cum rudibus, simplicioribus & rusticis studeat ante absolutionem elicere eum contritionis vel attritionis.

FORMA ABSOLUTIONIS.

Cum igitur pœnitentem absolvere voluerit, injunctâ ei prius, & acceptatâ salutaris pœnitentia, primò dicet.

Mreatur tui omnipotens Deus, & dimissis peccatis tuis perducatur te ad vitam æternam. Amen.

C

Dein